

for at skabe saa vel Enighedskamre som Arbejdsretter, som dog fra alle Sider anerkendes, for at være vigtige og betydningsfulde Institutioner. — Jeg skal ikke nærmere komme ind paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), fordi det ærede Medlem for Næstkov (Hammerich) i Virkeligheden har sagt det imod det ærede Medlems Udtalelser, som jeg vilde have sagt. Det er jo ejendommeligt, at det ærede Medlem er staaet op og har udtalt sig særligt for Enighedskamre i Mod sætning til Arbejdsretter, og at jeg derefter havde haft den Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem fra Næstkov stod op og udtalte sig for Arbejdsretters Fortrinlighed, medens han lagde noget mindre Vægt paa Enighedskamre. Jeg kan derfor kun komme til samme Resultat som i Gaar, nemlig at begge disse Institutioner ere af Betydning og tilnærmelsesvis af samme Vigtighed. Man kan jo synes, at man vil spænde Enighedskamrene foran og lade dem trække Arbejdsretterne efter sig i Mod sætning til, hvad jeg har gjort; men jeg kan ikke se, at der egentlig vil blive nogen Forskel derpaa; jeg tror, det vil blive omtrent det samme, hvad enten man sætter Raaden for eller Raaden bag; men jeg vil dog sige, at jeg har ikke godt kunnet naa hen til at give Enighedskamrene den Autoritet og Anseelse, som jeg ønskede de skulde have uden ved at lade Vejen gaa gennem Arbejdsretterne. Derfor ere Arbejdsretterne strenge med Henhyn til dem, som kunne beklæde Ketten, og jeg er ikke bange for at gøre dem endnu strengere, fordi det vil styrke Enighedskamrene som det Centrum, hvorom disse Fredsbestræbelser skulde leje sig alle sammen. So mere denne Institution Arbejdsretten nyder Anseelse i den offentlige Mening, som ogsaa jeg tillægger Betydning efter at have set de Resultater, der ikke mindst i den sidste Tid ere fremkomne, naar den offentlige Mening har gjort sig gældende, desto større Udbytte er der til ogsaa, at Enighedskamrene faa den Anseelse, som de helst maatte have baade hos Befolkningen i Almindelighed og hos de Personer, Arbejdere og Arbejdsgivere, som anvises paa at henvende sig til dem for at faa deres Sager undersøgte, eventuelt forligte og paadømte. Jeg kan efter disse Udtalelser i Anledning af den forestaaende Høstid og det maagert belatte Ting vente til en senere Lejlighed, ved Forhandlingerne i et eventuelt Udvalg, med at fremkomme med de Bemærkninger, som jeg yderligere kunde finde Anledning, til paa Grund af de her i Salen faldne Udtalelser, og jeg vil nu kun

til Slutning takke de ærede Medlemmer, som have udtalt sig sympatetisk om mit Forslag. Jeg haaber, at der vil fremkomme noget ud deraf og for mig vil dette være meget vigtigere end de smukke Ord om det Arbejde, jeg har nedlagt deri. For mig maa mit Arbejde hellere siges at være daarligt, naar blot en Lov kommer ud deraf, end at Forslaget faar det Vidnesbyrd at være omhyggelig og flittigt udarbejdet, hvis der saa intet kommer ud deraf.

Sørdum: Jeg ønsker at gøre nogle faa Bemærkninger dels til det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen), dels til det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hammerich). Jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede Medlem fra Vestervig rigtig, det forekom mig, som om han udtalte sin Glæde over, at det foreliggende Forslag ifølge § 1 ikke var saa vidtgaaende, som jeg kunde have tænkt mig, og som jeg særlig havde ønsket. Det ærede Medlem henviste til, at han troede ikke, at f. Eks. den Strejke, som fandt Sted i 1892 mellem Grundgraverne og senere Bognmandskuffene, vilde kunne komme ind under Bestemmelsen. Hvis det er Tilfældet, vil jeg beklage, at Lovforslaget ikke gaar saa vidt, at en Strike, som den, der fandt Sted den Gang, kunde komme ind under denne Lov. Jeg havde ventet, at den ærede Forslagsstiller i Dag havde givet en noget nærmere Betegnelse af, hvor vidt Loven i Virkeligheden ifølge § 1 skulde strække sig. Det er jo tvivlsomt, hvad der kan henregnes til at høre under de forskellige Brancher og forskellige Udtryk, som findes paa selve Forslagets § 1, men mig forekommer det dog, at Grundgravere ikke med Berettigelse kunne stilles ud fra Loven; hvis man sætter Grundgravning i Forbindelse med Byggeforetagender, er det jo et lige saa nødvendigt Arbejde for en Bygnings Opførelse som det er, at Mure mures op, og jeg er derfor ikke enig med det ærede Medlem fra Vestervig i, at denne Strejke ikke kunde være kommen ind under dette Forslag. Paa samme Maade ser jeg paa Bognmandskuffenes Forhold. Jeg tror ogsaa, at de maatte kunne komme ind derunder, idet de befordre Gods til Lands, og de ville vistnok ubestridelig høre ind under dette Forslag, jeg kan ikke se nogen Forskel; ser jeg forkert paa det, vil jeg meget beklage det. Det er min fulde Overbevisning, at hvis Arbejdsretterne og Enighedskamrene havde eksisteret den Gang, vilde denne Sag have været bilagt paa en mere fordelagtig Maade, end den blev. Det er rigtigt, at den offentlige Mening bliver pustet op snart til den ene snart til den